

РЕШЕНИЕ

№ 281

гр. Бургас , 09.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
закрито заседание на девети август, през две хиляди двадесет и първа година
в следния състав:

Председател: Таня Т. Русева Маркова

Членове: Елеонора С. Кралева
Детелина К. Димова

като разгледа докладваното от Таня Т. Русева Маркова Въззивно гражданско
дело № 20212100500497 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по повод Жалба с вх. № 2461/17.02.2021г. от Д.Т.З. по описа на Частен съдебен изпълнител Станимира Николова против Протокол за разпределение от 12.02.2021г. по изпълнително дело № 20178050400845 по описа на съдебния изпълнител. В жалбата се посочва, че така извършеното разпределение е незаконосъобразно, тъй като от съдебният изпълнител е определил общия размер на дълга и е посочил вземания и липсата на такива на трима кредитора, а от протокола не е ясно как са изчислени вземанията на лицата. В жалбата се посочва, че обжалваното разпределение е неясно, тъй като не е посочен размера на всяка една от таксите и как е определен общия размер. В жалбата се посочва, че от разпределението, което извършва ЧСИ следва на всяка една от страните да стане ясно, с оглед правото им на защита сумите като краен резултат как са формирани. Посочва се, че в разпределението не е посочен размера на вземанията на хирографарните кредитора, присъединени като вискатели и не са съобразени изискванията на закона. В жалбата се посочва, че неправилно са определени вземанията на Община Приморско, тъй като неправилно съдебния изпълнител не е поискал справка за дължимите суми и от А.Д. и от В.Д., която е собственик на имота при условията на съпругеска имуществена

общност. В жалбата се посочва, че при определяне разноските по принудителното изпълнение, заплатени от първоначалния взыскател – „Банка ДСК“ АД, съдебният изпълнител е посочил сумата 4 658 лева, но видно от приложената справка за част от фактурите те са с включен ДДС и не следва да се възстановява на банката сумата на ДДС по издадените фактури от съдебния изпълнител и в разпределението, тъй като се оказва, че Банката получава два пъти едни и същи суми – първо като данъчен кредит и второ като реални средства от разпределението.

Производството е по реда на чл. 463 ГПК.

Образувано е по Жалба срещу протокол за извършено разпределение от 12.02.2021г. по изпълнително дело № 20178050400845/2017г. Частен съдебен изпълнител (ЧСИ) Станимира Николова, рег. № 703 на КЧСИ, с район на действие - Окръжен съд – Бургас.

Жалбата е подадена от легитимирано лице – длъжник в изпълнителното производство и против подлежащо на обжалване действие на съдебния изпълнител. Разпределение е предявено на страните на 12.02.2021г. и е спазен тридневния срок за атакуването му, тъй като жалбата е депозирана чрез пощенска услуга на 15.02.2021г. – видно от поставеното пощенско клеймо. В този смисъл, настоящата инстанция намира, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Ответната страна по жалбата – „Банка ДСК“ ЕАД не депозира по делото писмено възражение и не изразява становище по основателността на изложените в жалбата аргументи.

По делото на основание чл. 436, ал. 3 от ГПК е представено Становище на ЧСИ Станимира Николова.

Бургаският окръжен съд като взе предвид исканията и твърденията на жалбоподателя, разпоредбите на закона и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото не се спори, че изпълнителното производство с № 20178050400845/2017г. е образувано по Молба от „Банка ДСК“ ЕАД със

седалище гр. София, въз основа на представен Изпълнителен лист от 10.05.2017г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение № 1936/09.05.2017г., постановено по частно гр. дело № 3219/2017г. по описа на Районен съд – Бургас, по силата на който се осъжда Д.Т.З. да заплати на кредитора „Банка ДСК“ ЕАД сумата от 173 531, 38 евро – дължима главница по Договор за кредит за покупка на недвижим имот от 21.03.2006г. и допълнително споразумение към него, сума в размер на 128 952, 85 евро, представляваща договорна лихва за периода от 30.11.2009г. до 04.05.2017г., сума в размер на 4 335, 80 евро, представляваща лихва за забава за периода от 23.01.2011г. до 04.05.2017г., сумата от 835, 45 евро, представляваща заемни такси и разноси, ведно със законната лихва върху главницата от 05.05.2017г. до окончателното изплащане на вземанията, както и деловодни разноси в размер на 12 084, 44 лева. По делото не се спори, а и от представения Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № **, том *, по описа на Нотариус с район на действие - Районен съд – Царево се установява, че е учредена ипотека по отношение на следния недвижим имот – 1/6 ид.ч. от поземлен имот с площ от 4 279 кв.м. с идентификатор 58356.502.84, находящ се в гр. Приморско, м. Пясъка.

От представените по делото доказателства се установява обстоятелството, че съдебният изпълнител е описал, оценил ипотекирания недвижим имот и е пристъпил към неговата публична продажба и след няколко публични продажби, които са обявени за нестана и с Обявление с изх. № 11778/22.07.2020г. е насрочена публична продажба за периода от 27.07.2020г. до 27.08.2020г. С Протокол с изх. № 14737/28.08.2020г. е обявено едно постъпило наддавателно предложение от М.Г.И. с предложена цена от 55 498, 90 лева, който е обявен за купувач от страна на съдебния изпълнител и с Постановление за възлагане на недвижим имот № 15427/04.09.2020г. имотът е възложен на М.Г.И., което е влязло в законна сила след като жалбата на Д.Т.З. е оставена без уважение със съдебно решение на Окръжен съд – Бургас от 02.12.2020г., след което съдебният изпълнител е пристъпил към разпределение на получената от публичната продажба сума в размер на 55 498, 90 лева.

От представеното по делото Разпределение от 12.02.2021г. се установява, че съдебният изпълнител следва да разпредели сума в размер на

55 498, 90 лева, получена от публичната продажба на недвижим имот, представляващ 1/6 ид.ч. от поземлен имот с площ от 4 279 кв.м., находящ се в гр. Приморско, местността Пясъка. Първоначално съдебният изпълнител е определил, че от тази сума следва да бъде заделена сума в размер на 36 лева, представляваща разноски по изпълнението – изготвяне и предявяване на разпределението, както и сума в размер на 1 351, 65 лева, представляваща такса по т. 26 от ТТР към ЗЧСИ – общо дължими суми за съдебния изпълнител в размер на 1 387, 65 лева и е останала сума за разпределение в размер на 54 111, 25 лева. Впоследствие съдебният изпълнител посочва, че на основание чл. 136, ал. 1 от ЗЗД следва да се разпределят на вискателя разноски в изпълнителното производство, направени от вискателя – обща сума в размер на 4 658 лева, от които

- авансови такси в размер на 162 лева;

- такса по т. 31 от ТТР към ЗЧСИ – възнаграждение за вещо лице в размер на 350 лева;

- такса по т. 31 от ТТР към ЗЧСИ – 90 лева;

- такса по т. 20 от ТТР към ЗЧСИ – 3 600 лева с ДДС;

- такса по т. 4 от ТТР към ЗЧСИ – изготвяне и изпращане на съобщения – 240 лева;

- такса по т. 5 от ТТР към ЗЧСИ от ТТР към ЗЧСИ – изготвяне и връчване на съобщения – сума в размер на 216 лева с ДДС, след което съдебният изпълнител е приел, че остава за разпределение сума в размер на 49 453, 25 лева и след като е констатирал, че съгласно представено писмо с вх. № 135/04.01.2021г. на Община Приморско длъжникът Д.Т.З. няма неплатени задължения за местни данъци и такси за осребрения недвижим имот, с остатъка от неразпределената сума в размер от 49 453, 25 лева, съдебният изпълнител е посочил, че се погасява част от дължимото вземане в полза на „Банка ДСК“ ЕАД, обезпечено с ипотека върху имота, тъй като цялата дължима сума спрямо Банката възлиза на 743 815, 30 лева.

При така установеното, въз основа на закона и изложените в

жалбата доводи на страната, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 460 от ГПК, ако събраната по изпълнителното дело сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели, съдебният изпълнител извършва разпределение, като най-напред отделя суми за изплащане на вземанията, които се ползват с право на предпочитително удовлетворение, а остатъкът се разпределя между другите вземания по съразмерност. При извършване на разпределението съдебният изпълнител следва да съблюдава разпоредбите на чл. 136 ЗЗД относно реда за удовлетворяване на вземанията. Разпределението е акт на съдебния изпълнител, в който следва да бъдат посочени подлежащите на удовлетворяване вземания, редът за тяхното удовлетворяване и каква сума се полага за пълно или частично изплащане на всяко едно от тях. Редът за удовлетворяване на вземанията се определя съобразно с реда на привилегиите по чл. 136 от ЗЗД, а степента на удовлетворяване на вземанията се определя според правилото на чл. 136, ал. 3 от ЗЗД за съразмерно удовлетворяване на вземания с еднакъв ред. С оглед на това, за да се приеме, че е налице незаконосъобразност на разпределението като процесуално действие, налагащо неговата отмяна, е необходимо същото да съдържа съществени пороци, водещи до накърняване основните права на обжалващия. Нарушения от такъв характер са неправилно определяне реда на привилегиите, а оттам - неправилно погасяване на едни вземания за сметка на други; неправилно изчисляване на дължимите суми, както и всякакви други, с които се накърняват имуществени и/или процесуални права на обжалващата страна. В конкретния случай такива нарушения не се сочат, като една част от оплакванията са изцяло бланкетни.

По делото е неоснователно оплакването, че съдебният изпълнител е посочил вземания и липсата на такива на трима кредитори, а от протокола не е ясно как са изчислени вземанията на лицата – на страница първа и втора от изготвения Протокол от 12.02.2021г. са описани отделните вземания на вискателите по делото – „Банка ДСК“ ЕАД със вземане в размер на 743 815, 30 лева, като съдебният изпълнител изключително подробно е посочил по пера откъде произтича цялото вземане – главница в размер на 339 397, 88 лева, ведно със законна лихва в размер на 130 008, 24 лева за периода от 05.05.2017г. до 12.02.2021г., договорна лихва в размер на 252 209, 85 лева за

периода от 30.11.2009г. до 04.05.2017г., лихва за забава в размер на 8 480, 89 лева за периода от 23.01.2011г. до 04.05.2017г., заемни такси в размер на 1 634 лева и присъдени разноси в размер на 12 084, 44 лева. Съдебният изпълнител е посочил и по отношение на другите двама кредитори – Община Приморско и ТД на НАП – присъединени по право по смисъла на чл. 459 от ГПК, че по отношение на Община Приморско длъжникът няма неплатени задължения за местни данъци и такси за осребрения недвижим имот, а по отношение на кредитора – Държавата (чрез ТД на НАП) има публични задължения в размер на 864, 14 лева. При това положение, настоящата инстанция намира, че вземанията с техните размери на кредиторите на длъжника са подробно посочени с техните размери и произход. В тази връзка, съдът намира за неоснователно и отправеното от страна на жалбоподателя възражение, според което вземанията на Община Приморско са неправилно определени. Безспорно е, че присъединяването на Държавата, респ. на Общината като вискатели за дължимите от длъжника публични вземания е по право като дължимите към общината суми за местни данъци и такси се ползват с привилегията по чл. 136, т. 2 от ЗЗД. Присъединяването обаче се извършва само досежно вземания от същия длъжник, срещу когото вече изпълнителното производство е образувано и висящо. На основание чл. 28, ал. 4 от ЗМДТ след прехвърляне на имота, данъчно задължено лице за дължимите за имота данъци и такси става новия собственик на имота, и тези вземания на общината, макар да се отнасят за същия имот, не могат да бъдат присъединени по изпълнителното дело, образувано срещу прехвърлителя. Не е налице изискването по чл. 456 от ГПК за присъединяването на тези вземания на общината по вече висящото изпълнително дело поради различие на задължените лица. В този смисъл, настоящата инстанция намира направеното възражение за неоснователно.

Разпределението се оспорва като незаконосъобразно поради съществуваща неяснота относно начина, по който е формиран общия размер на сумата за дължими в изпълнителното производство такси. Следва да се отбележи, че съдебният изпълнител изключително подробно на страница втора от протокола за разпределение е посочил какви са разноските в изпълнителното производство, заплатени от първоначалния вискател – общо сума в размер на 4 814 лева, поради което и изложеното в този смисъл

възражение на жалбоподателя е неоснователно. По делото ясно се посочва от страна на съдебния изпълнител, че само част от тези направени разноски следва да бъдат включени в извършеното разпределение, тъй като само част от тях са свързани с осребряването на процесния недвижим имот, а именно – сума в размер на 4 658 лева, като сумата е разбита по пера и посочена по-горе. Видно от извършените разноски от страна на вискателя част от така направените разноски са свързани с такси и съобщения, свързани с налагането на запови в хода на изпълнителното производство, но е безспорно, че тези направени разноски не са включени в атакуваното разпределение, тъй като не са свързани с осребряването на конкретния недвижим имот. Останалите разноски, които съдебният изпълнител е приел за предпочително удовлетворение по смисъла на чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД са направени във връзка с обезпечаване на принудителното изпълнение по отношение на конкретния имот и настоящата инстанция намира, че следва да бъдат присъдени на вискателя – „Банка ДСК“ ЕАД за предпочително удовлетворяване по смисъла на чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД. В този смисъл, настоящата инстанция намира и това направено възражение за неоснователно.

По отношение на направеното възражение, че не следва да се възстановява на Банката сумата на ДДС по издадените фактури, съдът намира, че следва да се има предвид, че съдебният изпълнител е данъчно задължено лице по смисъла на чл. 3 от ЗДДС и върху начисляваните от него такси, същият е задължен да начислява ДДС. Таксите в изпълнителното производство са дължими в техния пълен размер, включващ размера на таксата, посочен в ТТР към ЗЧСИ, представляващ данъчната основа и дължимия ДДС. За целите на разпределението е ирелевантна възможността за упражняване на правото на данъчен кредит от страна на някоя от страните в изпълнителното производство.

Настоящата инстанция намира, че е неоснователно и оплакването за незаконосъобразност на оспореното разпределение, поради това, че към същото не била приложена сметка съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗЧСИ, в която да бъдат посочени сумите на дължимите такси, всяка поотделно и с посочен размер. Съгласно цитираната разпоредба сметка се издава за събиране на таксите по изпълнението, т.е. за суми, които са начислени във връзка с поискани или извършени действия по изпълнението, а не с оглед извършване

на разпределение по чл. 495 от ГПК. Видно от книгата по изпълнителното дело такива сметки са издавани в момента на начисляване на отделните дължими такси, поради което не е необходимо да бъдат повторно преиздавани при изготвяне на разпределението.

Следва да се отбележи и обстоятелството, че е бланкетно оспорването за неяснота на оспорвания акт в частта, съдържаща посочване на отделните дължими такси. Не се сочат конкретни доводи и по отношение на коя от такси жалбоподателят счита, че липсва достатъчно информация. Следва да се посочи, че съдебният изпълнител е направил подробно изброяване на отделните суми, представляващи дължими такси по изпълнението, като е посочено и основанието за тяхното начисляване съобразно тарифата към ЗЧСИ. Доколкото в производството по чл. 463 от ГПК съдът действа като контролно-отменителна инстанция, то проверката му е ограничена до изложените от жалбоподателя доводи и основания.

Мотивиран от изложеното, съдът намира, че депозираната жалба, с която се оспорва извършеното и предявено на 12.02.2021г. разпределение по изпълнително дело № 20178050400845/2017г. по описа на ЧСИ Станимира Николова е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Мотивиран от горното, Окръжен съд – Бургас

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх. № 2461/17.02.2021г. по описа на Частен съдебен изпълнител по изп. дело № 20178050400845 по описа на ЧСИ Станимира Николова, с рег. № 805 на КЧСИ от Д.Т.З. от гр.*** бул.*** № *** вх.* – длъжник в изпълнителното производство против действията на съдебния изпълнител Станимира Николова, изразяващи се в Протокол за извършено разпределение по чл. 495 от ГПК с изх. № 03975 от 12.02.2021г. по посоченото изпълнително дело.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд - гр. Бургас в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____